פסק מתני' מני רבי עקיבא היא · ואומר ר"י דהלכתא כב"ה דמתניתין דשרו אפי' לעובד כוכבים ולא כב"ה דברייתא דאסרי *ופליגי אר' עקיבא דהוי סתם במתני' ומחלוקת בברייתא דהוי הלכתא כסתם דמתני' כדאיתא בהחולין (ובמות דף מב:) *וכ"ש דהכא דסתם לן כלשון ברייתא דעדיף מסתר סתמי דאיתא בסוף שבת (דף קמ:) והא *דפרישנא בסמוך בטעמא דרבי עקיבא מדכתיב לגבי וחליל ומאמרינן דאיכך מוקים לה כר' אלעזר הקפר פי' דדרים ברים פרק שני דחולין (דף כמ:) מה פסולי המוקדשים בשחיטה אף לגבי וחיל בשחיטה ושוף אין לו שחיטה אלא מדברי סופרים ממעט דר"ע ליה ליה דרבי אלעזר הקפר אלא סבר לה כרבי דדרים שחיטה מוחבתא כאשר לויתיך מלמד שנאמרה משה על רוב אחד בשוף ועל רוב שנים בבהמה דלמא הכי קי"ל כרבי ואע"ג דרבי יוסי בר חנינא בגזיר בפרק מי שחטר כד) (דף כמ:) סובר דאין שחיטה לעוף מה"מ אין רחיה ממש שיהא הלכה כן דתנא הוא כדמוכח התם ועוד דר"ע כה) מלי סבר כר' אלעזר הקפר כו) וגמר חד מגבי וחד מחיל כדפרישית לעיל בפ' שני (דף מו:) גבי מה לגבי וחיל פטורין מן הבכורה כו' והלכות גדולות משמע שרולה לפסוק כב"ה דברייתא ומשמע נמי דמדרבנן היא דפליגי אר' עקיבא כז) *דפירשו שהחלב מותר לעובד כוכבים משום דאיתקש פסולי המוקדשים לחיל ולבי והבכר אסור להאכילו לעובד כוכבים מדרבנן ואין להביא ראיה דאסור לעובד כוכבים משום דקי"ל כהוא דרשא כח) ואכלת ולא לכלביך וה"ה לעובד כוכבים כדמוכח בפ' כל שעה (פסחים דף כמ:) כח) דאסכתן כמה שמעי כהך דאיתא הכא בפרק הנוקח בהמה (דף כא:) לעיל גבי חרדת דם דתנן יקבר ובפרק עד כמה (לעיל דף כמ:) מי שחיטו מומחה ורחה את הבכור ונטמא על פיו הרי זה יקבר ולקמן בפרקין (דף לז:) הטומאה את הבכור ונודע (עד) שלא הרחהו כו' הבכר יקבר ובפ' בהמה המקבה (חולין דף סח:) גבי ג) יצא דוכו ר"ש יקבר *אבל היך אין רחיה דשפיר אתיא כר"ע גופיה שמעינן ליה בפרק טבול יום (זבחים דף קג: וקד) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הבכור ונמצא טריפה שיאוחו הכהנים בטורו משמע דבכהר אסור בהנאה והייט טעמא דפרישנא לעיל בפ' שני (דף יד:) גבי קדשים שקדם מום קבוע להקדשן הוכחה דשרי לישראל הוא דאיתקש לגבי וחיל ושרי אפילו לעובד כוכבים ולא איסור מוחלט ולא לכלביך אבל הכא דאסור לישראל לא איתקש לגבי וחיל דאיכך בכור שמת לו בשחט בלא הטרה לו הוהר ונמצא טריפה טעון קבורה כדמוכח הכי סתמי ואפי' רבי עקיבא מודה כדאמר בפ' טבול יום (זבחים דף קד:) ואף ר"ש לא אמר (לא) שיהא הבור מותר אפי' בגבולין אלא כשהתירו מומחה אבל לא התירו מומחה לא נב) וכטריפה נמי *ואע"ג דשרי ר"ש הבור אין הלכה כמותו דכמסקינן התם והלכתא כחכמים נג) דאמרי אין לא ראיתי ראיה אלא יצא בשריפה ומיהו לדידן לא בעי שריפה דהתם *במקדש הוא דבעי שריפה דבמקדש קלי ומ"ש שם בספרים והלכתא כחכמים בשר בבכורה והבור בשריפה פי' שם רש"י דלא גרס ליה דרבנן דאמרי בבור אלא יצא בגבולין אלא אדרבי חנינא דאיתירי בקדשי המקדש ומיהו קשיא בברייתא דלקמן בשמעתין (דף נ:) גבי שתי חטאות אחת תמימה ואחת בעלת מום דקאמר ר' אלעזר בר"ש אפי' בשר בעלת מום בקדרה וגזרק דמה של תמימה אסורה וקאמי עלה בתמורה בפ' ולד חטאת (דף כד:) יוצא לבית השריפה והשתא מאחיה טעם היא בשריפה כל עיקר פסולא לא הוי אלא משום דהויא כחטאת שנפרו בעליה דתמה וחטאות המתות דיגם נד) *כשמתו ולא משום דבי שמחטו הויא ליה כעין קדשים פסולים שנפסלו אחר שחיטה שיוצאים לבית השריפה הא *בבור תנן נה) דשבר כשנשחטו אלא על פי מומחה וכשנמצא טריפה נו) הוי בקבורה כדפרישית ושמא יש לחלק בין בזמן הזה לזמן בית המקדש ואם הייטו מחלקים בין בשחטו אלא על פי מומחה לאחר פסול שחיטה לאחר שחיטה היתה מיושבת גירסת הספרים דזבחים אלא שגגרום אפכא והלכתא כחכמים בשר בשריפה ועור בקבורה וזמן הזה הוא דקאמר שלא התחילו על העור לשורפו כמו הבשר וא"ת מ"ש הא נז) במס' ערלה (פ"ג מ"ג) ומייתי לה בפ"ב דתמורה (דף לד:) הא"ר אלא הסיט מלמד שהיו יקבר ובמס' ערלה (שם) תנן בשער **) ובפסח תמור יולדן ואין נרלה לרחות שהרם דמשמע ליה מתני' נח) שהם דקתני שער גזיר המלך "דלא יאכל" דתרומים לא גריך הקדש נינהו והקדש אין הרשות ביד בעלים למוכרו לאחרים אלא לגזבר ממכר וה"ע כל כמה דליתנהו יב) *ביד בעלים לא מזדבן ואי מזדבן חולין נינהו ומכרין תנהו עניין למעשר דלא יאכל לא יאכל דמעשר דלא יאכל מעשר מכר ליה מ